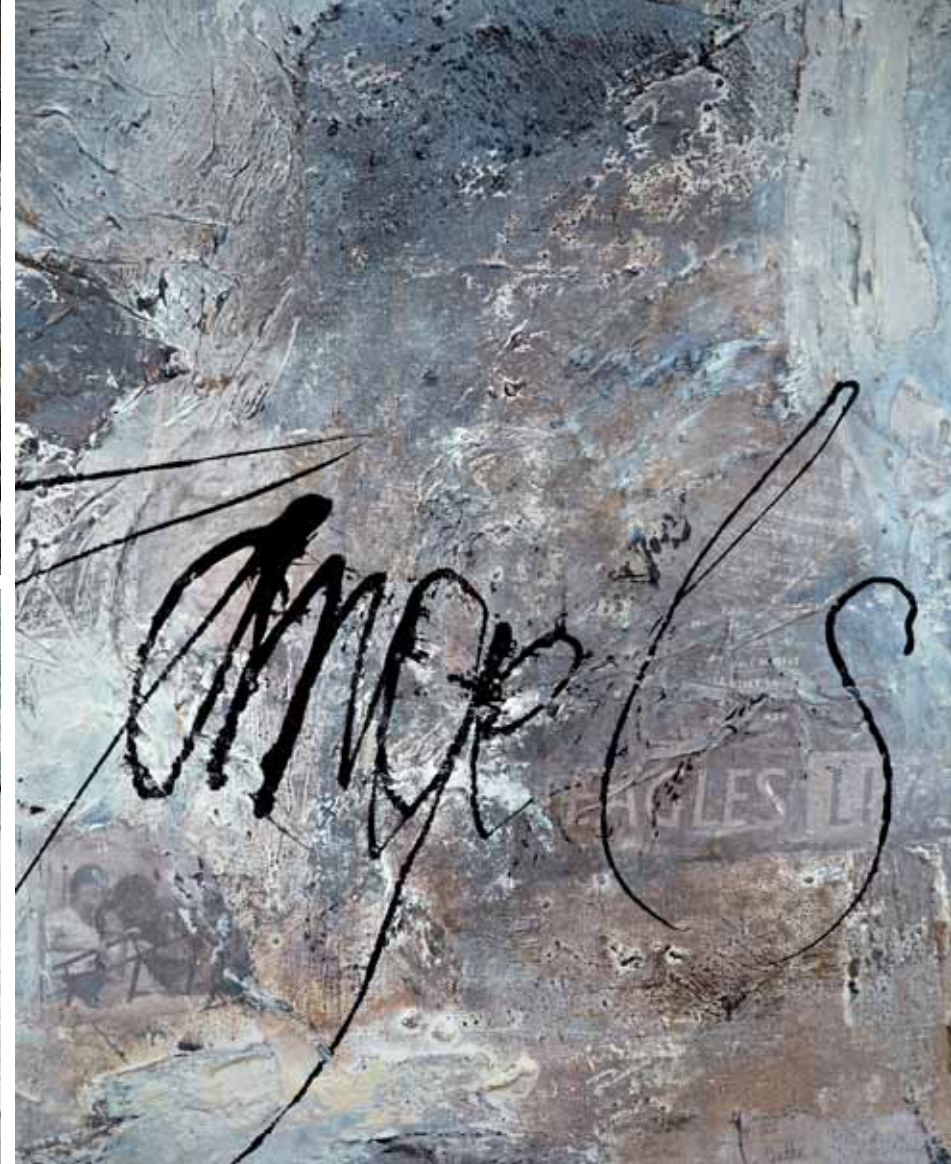

CARLA TORHOUDT

LAAG PER LAAG NAAR DE ESSENTIE

Ze stond met beide voeten stevig en succesvol in het zakenleven – sales & marketing, bonussen & BMW's, die regionen - maar ergens had ze het vage onbestemde gevoel: 'Dit klopt niet met mij'. Om uit te zoeken wat ze dan wel wou, nam ze een sabbatjaar en sprong ze met de ogen dicht in het donkere water, met alleen haar intuïtie als reddingsboei. En ze begon te schilderen, geheel autodidact, geheel op haar gevoel. Haar schilderijen raakten iets bij mensen, iets dieps en belangrijks en wezenlijks: "Kijken naar mijn schilderijen, is laag per laag afdalen."

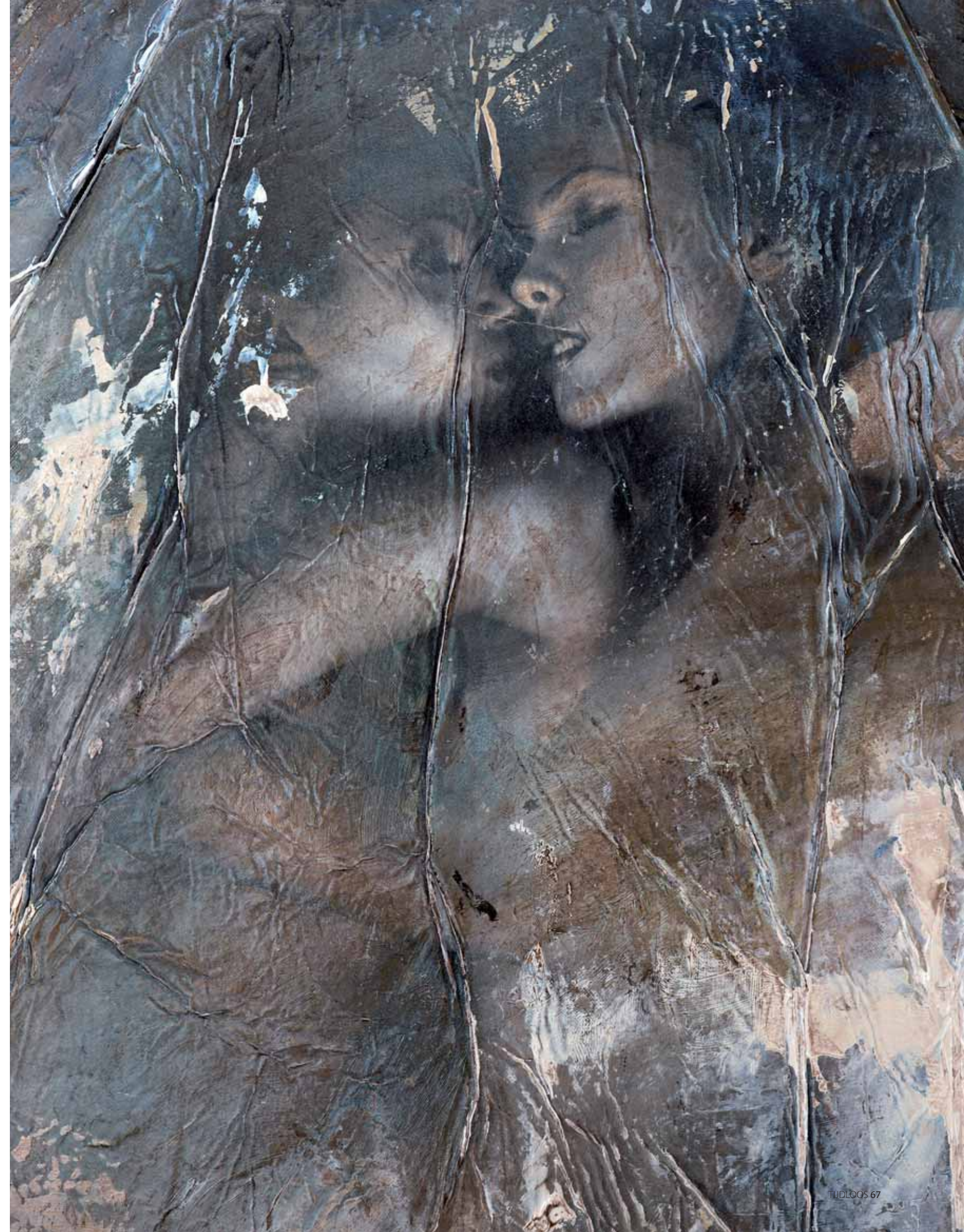

“Schilderen haalt in
mij dingen naar boven,
waarvan ik zelfs
niet vermoedde dat
ze er waren”

Zo is het echt gedaan,” lacht ze, als ik haar nog een keer vraag of er dan echt geen opleiding of zelfs maar gedachten aan schilderen aan vooraf waren gegaan, aan die beslissing het marketeerkantoor te ruilen voor een kunstenaarsatelier. “Ik stopte met werken, ging canvas en verf kopen, en ik begon te schilderen. Ik wist niet eens of ik het wel goed kon, iets scheppen, zo maar uit het niets iets moois en zinvol creëren. Maar diep in mijn binnenste moet ik toch ergens geweten hebben ‘ik kan het, en ik wil het’, anders begin je er niet aan, denk ik.”

WORD WIE JE BENT

Drieëndertig was ze – *l'age du Christ*, de leeftijd waarop je vaak merkt dat er heel doorslaggevende dingen gebeuren op je levenspad – toen ze die beslissing nam. “Je springt natuurlijk in het diepe donkere water op zo’n moment. Maar het helpt als je op wat levenservaring en wijsheid kunt terugvallen om te weten: ik heb echt wel reddingsboeien, ik zal niet verzuipen. Want er moest echt iets gebeuren, ik had werkelijk het gevoel dat ik vastzat. Met collega’s hele dagen praten over hoeveel stress we wel niet hadden, en hoeveel geld we wel niet konden aan die klant verdienen. Hard werken en hard leven, en om te ontspannen eveneens: hard sporten en hard uitgaan. Voor veel mensen is er wellicht weinig mis met zo’n soort leven, maar ik had het gevoel dat het zo niet verder kon. Dat vage onbestemde gevoel van onbehagen kreeg ik met niets meer weg.” De enige remedie, dacht Carla, was de ratio voor één keer laten overstemmen door de emotie.

Door de intuïtie, die haar heel duidelijk toefluisterde: daal af naar je diepste kern, naar wat je werkelijk wil en naar wie je werkelijk bent. ‘Word wie je eigenlijk altijd al was’, schreef de grote Nietzsche. De moeilijkste zoektocht die je in een mensenleven kunt aanvatten, maar Carla ging de uitdaging aan. Haar hulpmiddel daarbij: schilderen. “Schilderen haalt in mij dingen naar boven, waarvan ik zelfs niet vermoedde dat ze er waren. Herinneringen, meningen, gevoelens, verbanden. Als ik schilder, dan klop ik met mezelf. Dat merkte ik al heel gauw.’

DE FLOW VAN CREËREN

Dagenlang stond ze te schilderen, als een bezetene soms, bevrijd, licht, helemaal in een intense *flow* van creëren. “Ik lééf, dacht ik, toen ik daar in mijn veranda het ene werk na het andere aan het maken was. Eindelijk: ik lééf.”

Toch bleef ergens in de diepte het onbehagen grommen, een klagelijke sourdine van onvermogen. “Het was zo onmiskenbaar aanwezig, dat ik op de duur begon te denken dat er lichamelijk iets schortte.” Ook hier bleek haar intuïtie, jammer genoeg in dit geval, juist: Carla bleek een agressieve vorm van kanker te hebben. “Van in het begin heb ik mezelf beschouwd als iemand die aan het genezen was. Ik wist wel: er gaat iets fouts in mijn lichaam, maar iets fouts kun je recht trekken. Ik heb mezelf nooit als een zieke beschouwd, wel als een van een heel kwaaië ziekte genezende. Ik heb me ook nooit ziek willen voelen, ik wou me niet ziek gedragen en ik wou er niet ziek uitzien. Natuurlijk was

“Ik lééf, dacht ik, toen ik
daar in mijn veranda het
ene werk na het andere
aan het maken was.
Eindelijk: ik lééf”

“Schilderen brengt me
in de wereld, maar ook
uit de wereld, en dat was
precies wat ik op dat
moment nodig had: er
even uit, nu even niet”

ik tijdens zo’n chemo wel hondsmoe en zag ik er niet uit, maar dan bleef ik gewoon thuis. Zodra het beter begon te gaan, verzorgde ik me en zocht ik mensen op.”

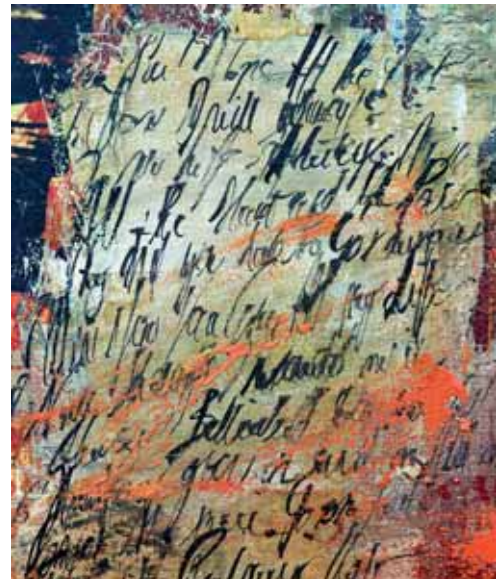
INTENS EN ECHT

Schilderen bleek een sterke therapie. “Ik ben het blijven doen. Als ik schilder, kom ik in zo’n overheersende *state of mind*, dat er voor denken over mijn ziekte in mijn hoofd geen plaats meer was. Schilderen brengt me *in* de wereld, maar ook *uit* de wereld, en dat was precies wat ik op dat moment nodig had: er even uit, nu even niet. Alleen dit: scheppen, creëren, een uitgang zoeken voor gevoelens.” Haar omgeving reageert heel positief op haar werk. En zag er vrijwel meteen de intensiteit van in, de echtheid. “Eerst dacht ik dat ze vooral lief waren voor mij,” lacht Carla, “maar op de duur begon ik toch in te zien dat mijn werk echt wel aansloeg, ook bij mensen die mijn toenmalige verhaal niet kenden, en dus compleet onbevooroordeeld hun mening konden geven.” Carla kon haar werk ook vrijwel meteen goed verkopen. “Een website, langdurige of kortere expo’s, galeriehouders die geïnteresseerd bleken: de hele weg die kunst nodig heeft om de buitenwereld te bereiken, bleek verrassend makkelijk en vlot te verlopen. Een waar geschenk, dat besef ik wel.”

NAAR DE KERN

De techniek van Carla Torhoudt is op z’n minst bijzonder te noemen. Alles, maar dan ook werkelijk alles – een oude nummerplaat, een jute zak, een stuk metaal, een foto, een stuk

Info:

Carla Torhoudt maakt niet alleen vrij werk, maar werkt ook in opdracht, voor zowel bedrijven als particulieren. Wie wil kan persoonlijke tastbare herinneringen (bv. i.v.m. gezin, geboorte, relaties, huwelijk,...) door haar laten integreren in een kunstwerk.

Carla Torhoudt

Tel. +32 (0)499 39 33 34

carla@catart.be, www.catart.be

dakgoot, een wijnetiket, 'als het maar een ziel en een geschiedenis en een doorleefde vorm heeft, zodat zich in mijn hoofd een heel verhaal kan beginnen ontspringen' – kan tot inspiratie dienen en integreert ze in haar vaak metersgrote schilderijen. Daarover komen dan vele lagen acryl- of lakverf, soms wel 30 tot 35 lagen, en minstens vier lagen vernis. Als kijker heb je vaak heel wat werk om tot de kern van een werk door te dringen, maar da's dan ook precies de bedoeling van Carla: "Iedereen ziet andere aspecten in mijn werk, zelfs één en dezelfde persoon kan van op een andere afstand er weer nieuwe dingen in zien. Voor mij symboliseert dat de gelaagdheid van elke werkelijkheid: in de echte wereld is wat je op het eerste gezicht ziet, toch ook vaak niet echt of niet waar? Het is in mijn werk zoals in het echte leven: wie echt naar de essentie en de kern wil, moet laag per laag afdalen, soms met risico om de weg kwijt te geraken, maar altijd met de overtuiging dat je uiteindelijk altijd wel iets vindt. Iets dat bij volgende observatie weer helemaal iets anders kan zijn. Omdat de invalshoek intussen veranderd is, of je blik op de wereld, of die wereld zelf. Tegelijk biedt die meerlagigheid van mijn werk ook ergens een bescherming. Tussen en onder al die lagen ligt een heel gevoelige kern, die je best niet meteen helemaal prijs geeft. Uit zelfbescherming, ja. Maar ook uit nood voor een zeker mysterie. In deze wereld waar alles blijkbaar onthuld en ontsluit moet worden, is er meer dan ooit nood aan mysterie, aan het ongrijpbare."

Het werk van Carla Torhoudt: wie vindt, heeft slecht gezocht.

